

L'INTRANSIGENT

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS

BARCELONA

Val 10 cènts.

(ADHERIT A LA «UNIÓ CATALANISTA»)

15 Novembre 1918

PER SERBIA

Els Catalans en la Gran Guerra

Per fi s'ha acabat la guerra, els Catalans, els homes que d'altres regions d'Ibèria, regions catalanes, vascongades i castellanas, han combatut amb ells, poden estar orgullosos d'haver pres part en una tan alta gesta, com jamai s'ha vist en el mon, han lluitat no per defensa d'un egoisme, sinó d'un ideal encare, doncs en nostra terra en aparència metallisada, queden romàntics i idealistes, milers d'homes han donat sa vida, el pervindre dels seus per terres opreses, per Bèlgica destruïda, escarnida mil voltes pitjor encara que en el temps que els espanyols dominaven aquelles hermoses plomes, tan hermoses que són sobre tota ponderació; han lluitat i mort per Sèrbia, la mes heròica nació que en el món haig existit, la que ha perdut la meitat de sa gent, ha quedat reduïda a menys de la mitat son poble, centenars de vilas que no existelxen, que s'ha vist terroritzat, sens llei, sens respecte a edad ni sexe, que ha vist violat tot lo sagrat a totes las convencions humanitàries, que son solar es un fossar inmens, on milers d'ossamentes escampades fan semblar el país que despertí després de segle d'una catastrofe sismica, que las aigues d'un diluvi universal, baixant i deixant las terres al descobert, mostrin al reconqueridor runas i ossos blanquejats disseminats arreu, com còdols pels camps després d'una inundació may vista. En aquella terra jauen centenars de catalans, amics nostres, germans de pàtria nostra, quina comunió d'idees no s'ha interromput, fins que una bala enemiga,

segant sa noble vida, ha fet d'un home generós, un heroi per sa pàtria, un nom representatiu d'una idea, que serà eterna per nosaltres, l'idea de Llibertat.

Cal recordar amics nostres després de la epopeya tenebrosa dels Dardanel, en quins cingres i tarteres jauen

ment de Marcha d'Àfrica, desde Strumitze, poble búlgar, al mitg de l'hivern, quan tot era cobert de neu, varen rebre l'ordre de protegir la retirada de l'exercit aliat, seguint las riberes pantanoses, plenes d'argemolls inmensos, on hi havia la febre mes maigna, les

per les aigues verderes, invisibles, defensant-se dels comitat-gisbúlgars i de las tropes centrals que no els deixaven, i caminant tenint que abandonar al que ferit o malalt no podia caminar, al peu d'un marge, a la vora d'un sot d'aigua fangosa, deixant allí trossos de l'ànima de Catalunya, germans nostres que agonitzaven en aquelles llunyanes solituds, enterbolits per las boires espesas o esqueixades sas entranyes per las patrullas de gossos de pressa que portaven las avensades búlgares o alemanyes.

Ara que laguerra s'ha acabat, cal pensar per última vegada en aquelles de nostres homes, en sas familias que esperan als que no vindran mai més, ni sabran on són sos ossos coberts demol-sa.

Es precis que nostres homes que aquí han estat tranquils, que els nostres capitalistes que per la guerra, han vist creixer son treball i sos cabals, dongui ara per última vegada tot quan pugui, per fer una gran rebuda a París als que ajudan i aixecan si es precis a la Capital Catalana i de aquelles solituds un monument que recordi eternament llur Sacrifici. Catalans, estrangers que sou a Catalunya, recordeuse are d'ells, dels que queden!

A. DE VILANOVA.

Les butxaques no són per a posar-hi les mans i aclamar mansament, presentant l'esquena als «matalassers» sino que per a portar-hi quelcom més útil i necessari en els presents moments

EN EL FRONT SERBI

Furiós atac a la baioneta en la memorable i victoriosa batalla del 9 de Maig de 1915, a la côte 140, on hi perderen la vida molts voluntaris catalans

centenars de fills de la noble terra catalana, morts mentre provaven de pendre peu en aquelles afras ermas i aont ni la mes petita herba hi ha crescut jamai, mentre provaven de avançar envers Gallipoli, terres plenes encara del ressó de veus catalanes que amb Roger de Flor, Requesens, Entença i Muntaner, sembraren de prodigis.

Ha de saber tothom las gestes dels catalans, quant formant part del Regi-

vibries i escarsons mes esgarrifosos, búlgares o alemanyes.

Per aquelles terres, on hi s'ombrejava la mort mes paorosa, els nostres sens més queviure que'ls que'ls regiments que reculaven anaven deixant pels camins, sens carros ni cavalleries per emportarsen els ferits o malalts, anaven poc a poc, reculant, defensant un turó, després l'altre amagant-se entre verdisses, enfonsantse

Diumenge 17 de Novembre de 1918

El diputat a Corts per les Borges

En Francesc Macia i Llusa

donará una interessant Conferencia pública en la gran Sala d'actes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Industria, a les onze del matí. Tema:

La transcendència dels moments actuals i actitud a seguir

L'acte començarà rigurosament a l'hora senyalada.